

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217411
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1316217411.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štiffovej a Mgr. Daniely Drnákovej, v spore žalobkyne: D.. P. E., Z.. X.X.XXXX, F. XX, D. X. L., zastúpenej: SLAVIKATTORNEYS s.r.o., Mlynarovičova 13, Bratislava, IČO: 50 807 471, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-223, zo dňa 31.8.2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021, v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-223, zo dňa 31.8.2021 v napadnutej časti vyhovujúceho výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu funkčného platu v sume 7.293,75 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy:

- 307,50 eura od 11.8.2017 do zaplataenia,
- 307,50 eura od 11.9.2017 do zaplataenia,
- 307,50 eura od 11.10.2017 do zaplataenia,
- 307,50 eura od 11.11.2017 do zaplataenia,
- 307,50 eura od 11.12.2017 do zaplataenia,
- 307,50 eura od 11.1.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.2.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.3.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.4.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.5.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.6.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.7.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.8.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.9.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.10.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.11.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.12.2018 do zaplataenia,
- 369,50 eura od 11.1.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.2.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.3.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.4.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.5.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.6.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.7.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.8.2019 do zaplataenia,
- 274,50 eura od 11.9.2019 do zaplataenia, ako aj v súvisiacich výrokoch o trovách konania, p o t v r d z u j e.

II. Odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021, o d m i e t a .

III. Žiadnej zo strán n e p r i z n á v a právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 13.058 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy: 307,50 eura od 11.8.2017 do zaplataenia, 307,50 eura od 11.9.2017 do zaplataenia, 307,50 eura od 11.10.2017 do zaplataenia, 307,50 eura od 11.11.2017 do zaplataenia, 307,50 eura od 11.12.2017 do zaplataenia, 307,50 eura od 11.1.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.2.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.3.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.4.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.5.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.6.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.7.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.8.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.9.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.10.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.11.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.12.2018 do zaplataenia, 369,50 eura od 11.1.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.2.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.3.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.4.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.5.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.6.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.7.2019 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.8.2018 do zaplataenia, 274,50 eura od 11.9.2019 do zaplataenia, a to všetko do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 42 % (výrok II.) a zároveň žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie uviedol, že medzitýmym rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-102, zo dňa 12.9.2019, právoplatným dňa 16.2.2021 určil, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, ku dňu 31.8.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá. Predmetom posudzovaného pracovnoprávneho sporu tak zostal nárok žalobkyne (zamestnankyne) na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, pričom žalobou zo dňa 21.10.2016 sa žalobkyňa domáhala náhrady funkčného platu v sume 1.615,50 eura za každý mesiac od 9.9.2016 až do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

3. Ďalej konštatoval, že podaním zo dňa 11.8.2020 žalobkyňa zmenila žalobu jej rozšírením tak, že popri uplatnenom nároku na náhradu funkčného platu si uplatnila i zákonný úrok z omeškania z náhrady funkčného platu, a to počnúc dňom 11.8.2017 až do zaplataenia. Následne na dopyt súdu prvej inštancie podaním zo dňa 7.5.2021 špecifikovala svoj peňažný nárok tak, že sa domáhala náhrady funkčného platu v sume 62.062 eur (4 x 1.615,50 eura + 12 x 1.667,50 eura + 12 x 1.729,50 eura + 8 x 1.854,50 eura) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy: 1.667,50 eura od 11.8.2017 do zaplataenia (mzda za mesiac júl 2017), 1.667,50 eura od 11.9.2017 do zaplataenia (mzda za mesiac august 2017), 1.667,50 eura od 11.10.2017 do zaplataenia (mzda za mesiac september 2017), 1.667,50 eura od 11.11.2017 do zaplataenia (mzda za mesiac október 2017), 1.667,50 eura od 11.12.2017 do zaplataenia (mzda za mesiac november 2017), 1.667,50 eura od 11.1.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac december 2017), 1.729,50 eura od 11.2.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac január 2018), 1.729,50 eura od 11.3.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac február 2018), 1.729,50 eura od 11.4.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac marec 2018), 1.729,50 eura od 11.5.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac apríl 2018), 1.729,50 eura od 11.6.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac máj 2018), 1.729,50 eura od 11.7.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac jún 2018), 1.729,50 eura od 11.8.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac júl 2018), 1.729,50 eura od 11.9.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac august 2018), 1.729,50 eura od 11.10.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac september 2018), 1.729,50 eura od 11.11.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac október 2018), 1.729,50 eura od 11.12.2018 do zaplataenia (mzda za mesiac november 2018), 1.729,50 eura od 11.1.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac december 2018), 1.854,50 eura od 11.2.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac január 2019), 1.854,50 eura od 11.3.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac február 2019), 1.854,50 eura od 11.4.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac marec 2019), 1.854,50 eura od 11.5.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac apríl 2019), 1.854,50 eura od

11.6.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac máj 2019), 1.854,50 eura od 11.7.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac jún 2019), 1.854,50 eura od 11.8.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac júl 2019) a 1.854,50 eura od 11.9.2019 do zaplataenia (mzda za mesiac august 2019). Na základe uvedeného postupom podľa § 142

ods. 1 v spojení s § 143 ods. 1 (a contrario) C. s. p. na pojednávání dňa 20.5.2021, v prítomnosti oboch procesných strán, pripustil zmenu žaloby jej rozšírením o nárok na zákonné úroky z omeškania z náhrady funkčného platu.

4. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistil, že na základe služobnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným vykonávala žalobkyňa od 1.1.2016 dočasnú štátnu službu (dohodnutú najdlhšie do 31.12.2022) v služobnom úrade žalovaného vo funkcii generálny štátny radca - odborník. Podľa článku II. bod 4. Služobnej zmluvy, funkčný plat štátneho zamestnanca bol určený v súlade s ustanoveniami zákona o štátnej službe a podľa kolektívnej zmluvy služobný úrad vyplácal funkčný plat štátnemu zamestnancovi pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr v 10. kalendárny deň nasledujúceho mesiaca.

5. Podľa Oznámenia žalovaného o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca číslo: Q.-PO-XX-XXX/XXXX, patril žalobkyni s účinnosťou od 1.3.2016 funkčný plat v sume 1.615,50 eura, ktorý pozostával z tarifného platu - platovej tarify v sume 1.015,50 eura a osobného príplatku v sume 600 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nevznikla spornosť v súvislosti s tvrdením žalobkyne o výške jej funkčného platu u žalovaného počas obdobia rokov 2017 až 2019, teda funkčný plat žalobkyne nepochybne činil v roku 2017 sumu 1.667,50 eura, v roku 2018 sumu 1.729,50 eura a v roku 2019 sumu 1.854,50 eura.

6. V nadväznosti na neplatné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.8.2016 žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, čo preukázala písomnou odpoveďou žalovaného zo dňa 13.9.2016, číslo: Q.-PO-XXX/XXXX, v ktorej verifikoval skutočnosť, že dňa 9.9.2016 mu bolo oznámenie žalobkyne doručené. V reakcii na to, že žalovaný jej neumožnil ďalej pokračovať v štátnej službe, žalobkyňa dňa 6.10.2016 uzatvorila s Bratislavským samosprávnym krajom, so sídlom Q. Č.. XX, B., ako novým zamestnávateľom, pracovnú zmluvu č. E. v zmysle § 42 a nasl. Zákonníka práce a zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme za nasledovných podmienok: dohodnutý druh práce - funkcia: referent na oddelení zahraničných vzťahov, protokolu a európskych záležitostí, miesto výkonu práce: Q. Č.. XX, B., deň vzniku pracovného pomeru: 15.10.2016, pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú na zastupovanie počas rodičovskej dovolenky najneskôr do 14.10.2017, mesačná mzda v sume 1.300 eur. Na základe Dohody o zmene pracovných podmienok žalobkyni od 1.1.2017 patrila mzda v sume 1.360 eur mesačne. Dohodou o zmene pracovných podmienok sa od 15.10.2017 pracovný pomer žalobkyne s Bratislavským samosprávnym krajom zmenil na pracovný pomer uzatvorený na dobu neurčitú a v zmysle Dohody o zmene pracovných podmienok patrila žalobkyni od 1.1.2019 mzda v sume 1.580 eur mesačne.

7. Z prednesu právneho zástupcu žalobkyne vyplynulo, že pracovný pomer strán platne skončil dňom 31.3.2021. Podľa Oznámenia žalovaného o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca číslo: Q.-H.-XXXX/XXXXXX-XXX, patril žalobkyni od 16.2.2021 funkčný plat v sume 2.008 eur, ktorý pozostával z platovej tarify v sume 1.340,50 eura, zvýšenia platovej tarify za služobnú prax v sume 67,50 eura, t. j. tarifný plat celkom 1.408 eur a osobného príplatku v sume 600 eur.

8. Zaoberajúc sa spornou skutočnosťou posudzovaného sporu, týkajúcou sa nároku žalobkyne na náhradu mzdy/platu brutto súd prvej inštancie ozrejmil, že právny inštitút mzdy, ktorý zamestnancovi patrí ako peňažná odplata za výkon jeho práce počas trvajúceho pracovného pomeru, nemožno stotožňovať s právnym inštitútom náhrady mzdy, ktorá plní satisfakčnú funkciu pre zamestnanca a je sankciou zamestnávateľa z dôvodu ním neplatne skončeného pracovného/štátnozamestnaneckého pomeru. So zreteľom na odlišnosť funkcie mzdy a náhrady mzdy tak nebolo možné prisvedčiť právnej argumentácii žalovaného, že žalobkyni patrí iba náhrada mzdy a prípadné úroky z omeškania z náhrady mzdy iba vo výške stanovenej ako netto, teda mzda/plat „očistený“ od povinných platieb zamestnávateľa. Zároveň súd prvej inštancie dodal, že priznanie náhrady hrubej mzdy/platu nie je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako sa mylne domnieval žalovaný, nakoľko z § 55 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (ďalej tiež „Zákon o štátnej službe“), ktorý pojednáva o nárokoch z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a na ktorého nutnosť použitia sám žalovaný apeloval, explicitne vyplýva povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnemu zamestnancovi funkčný plat, pričom

funkčný plat je nepochybne plat brutto, ktorý pozostáva okrem tarifného platu, resp. platovej tarify i z ďalších zložiek, akými sú napríklad i osobný príplatok či zvýšenie platovej tarify (valorizácia platu) v závislosti od predpokladaného vývoja priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v podnikateľskej sfére a od zdrojových možností štátneho rozpočtu na príslušný rok. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil ako právne dôvodnú argumentáciu žalobkyne, že pri posudzovaní nároku na náhradu platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je potrebné vychádzať z takto zvýšeného platu, teda z funkčného platu štátneho zamestnanca tak, ako sa žalobkyňa správne domáhala. Doplnil, že uvedený právny záver tak bolo logicky potrebné aplikovať i vo vzťahu k nároku na úrok z omeškania s plnením jednotlivých funkčných platu.

9. K požiadavke žalovaného na uplatnenie moderačného práva súdu k nároku žalobkyne v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, konkrétne na nepriznanie náhrady funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov uviedol, že sa plne stotožnil s procesnou obranou žalobkyne, nakoľko nevzhliadol skutočnosť svedčiacu o rovnocennosti štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného a jej následného pracovného pomeru s novým zamestnávateľom (Bratislavským samosprávnym krajom), ba dokonca svedčiacu o výhodnejších pracovných podmienkach žalobkyne u tohto nového zamestnávateľa, keď mzda žalobkyne predstavovala nižšiu sumu ako plat u žalovaného (1.300 eur, 1.360 eur a 1.580 eur), pracovný pomer u nového zamestnávateľa bol spočiatku dojednaný na dobu určitú (na jeden rok) a preto žalobkyňa počas obdobia od 15.10.2016 do 14.10.2017 mala slabšiu právnu istotu v trvaní jej pracovného pomeru na rozdiel od štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného, ktorý mal trvať najdlhšie do 31.12.2022. Súhlasil aj s tvrdením žalobkyne, že žalovaný svoj návrh nepriznať náhradu funkčného platu za obdobie presahujúce základný zákonom stanovený čas (12 mesiacov) nijako vecne neodôvodnil, a teda nesplnil si povinnosť tvrdenia k ním uplatnenej zákonnej požiadavke, ktorú však relevantne suplovala v konaní žalobkyňa, keď neopodstatnenosť uplatnenia moderačného práva súdu náležite preukázala svojimi pracovnými podmienkami (najmä výškou mzdy) u nového zamestnávateľa. Vzhľadom na skutočnosť, že pracovný pomer žalobkyne s Bratislavským samosprávnym krajom zjavne nebol pre ňu výhodnejší ako štátnozamestnanecký pomer u žalovaného, dospel k záveru, že nie je možné priznať žalovanému prospech z vlastnej nepoctivosti a žalovaný je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania tak, ako konštatoval Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6Cdo/100/2016, preto priznal žalobkyňi náhradu funkčného platu za maximálne zákonom stanovený čas 36 mesiacov odo dňa oznámenia, že žalobkyňa trvá na ďalšom zamestnávaní žalovaným, t. j. od 9.9.2016 do 9.9.2019. Dodal, že uvedené obdobie nepresahuje moment, kedy žalovaný umožnil žalobkyňi opäť pokračovať v zamestnaní, nakoľko tak urobil až na podklade právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 16CoPr/9/2019-170, zo dňa 24.11.2020, právoplatného dňom 16.2.2021, odkedy jej priznal funkčný plat v sume 2.008 eur.

10. Za právne nedôvodnú považoval aj námietku žalovaného týkajúcu sa premlčania uplatneného nároku na úroky z omeškania s vyplácaním jednotlivých funkčných platu, ako aj námietku týkajúcu sa právneho základu tohto nároku. Z obsahu spisu (č. I. 178 spisu) mal za zrejmé, že žalobkyňa elektronickým podaním uplatnila svoj nárok na zákonné úroky z omeškania dňa 11.8.2020 (uvedený dátum potvrdil i žalovaný) a tento nárok žiadala priznať od 11.8.2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti nevyplateného funkčného platu za mesiac júl 2017, uvedomujúc si fakt, že úroky z omeškania z jednotlivých platu za predchádzajúce obdobie sú premlčané. Na základe takto určeného obdobia skonštatoval, že žalobkyňa požadovala úroky z omeškania iba za tri roky späť od ich uplatnenia na súde prvej inštancie a nie za celé obdobie, za ktoré sa domáhala náhrady funkčného platu. Preto dospel k záveru, že nárok na úroky z omeškania si žalobkyňa uplatnila v súlade so všeobecnou trojročnou premlčacou dobou podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

11. Bol názoru, že vychádzajú z logického výkladu pojmu „plnenie peňažného dlhu“, ktorého omeškanie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je spojené s právom veriteľa požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, aj neposkytnutím mzdy/funkčného platu riadne a včas sa dostáva zamestnávateľ do omeškania s peňažným plnením a vzniká mu voči zamestnancovi dlh, preto nevzhliadol právny dôvod, pre ktorý by mal zamestnávateľ požívať výnimku z právnej úpravy § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zamestnanec by tak nemal byť právne chránený a odškodnený za pravidelne sa opakujúce neplnenie peňažnej povinnosti zamestnávateľa v dôsledku neplatného skončenia pracovného/ štátnozamestnaneckého pomeru so zamestnancom. Na podporu uvedeného názoru poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.5.2012, sp. zn. 2Cdo/76/2011, v zmysle ktorého v prípade omeškania s platením platu má aj štátny zamestnanec, rovnako ako zamestnanec

podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo požadovať od služobného úradu popri plate aj úrok z omeškania. S ohľadom na procesnými stranami dohodnutý výplatný termín funkčného platu (10. kalendárny deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý žalobkyni plat patrí), mal za zrejmé, že nárok na úroky z omeškania prislúcha žalobkyňa vždy od 11. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Pozornosť žalovaného upriamil aj na skutočnosť, že nie je viazaný právnym názorom iných okresných súdov Slovenskej republiky a v súvislosti so žalovaným zmieneným rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013 v rovnakom kontexte poukázal na novšie rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 4.7.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, v zmysle ktorého sa zamestnávateľ dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Dodal, že vzhľadom na dátum vydania rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017, sa javí protichodný právny názor týkajúci sa úrokov z omeškania pri náhrade mzdy vyjadrený v staršom, žalovaným pertraktovanom rozhodnutí, za prekonaný. Z vyššie uvedených dôvodov preto žalobkyni nárok na zákonné úroky z omeškania priznal, keď doplnil, že tento nárok neoslabuje ani námietka žalovaného, že priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, nakoľko žalobkyni nepriznal náhradu funkčného platu v ňou požadovanej, ale výrazne nižšej sume (viď ods. 29 napadnutého rozsudku), preto dospel k záveru, že ani tento argument žalovaného neobstojí.

12. Napokon však súd prvej inštancie považoval za skutkovo i právne dôvodný argument žalovaného o nutnosti aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe, ktorý obligatórne zmiernuje povinnosť žalovaného ako služobného úradu poskytnúť žalobkyni ako štátnemu zamestnancovi funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru tak, že za splnenia zákonnej hypotézy predmetného ustanovenia sa znižuje funkčný plat žalobkyne o funkčný plat alebo mzdu za ňou v rozhodnom období vykonávanú inú činnosť (prácu), pričom určujúcim je práve povaha - charakter vykonávanej práce alebo štátnej služby u nového zamestnávateľa. Argumentoval, že zo žalobkyňou predloženej pracovnej zmluvy č. E. bolo nepochybné, že od 15.10.2016 vykonávala u nového zamestnávateľa (Bratislavský samosprávny kraj) prácu vo verejnom záujme podľa zákona č. 552/2003 Z. z. Zdôraznil, že jednou z alternatívnych zákonných podmienok pre zníženie povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni funkčný plat z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je skutočnosť, že počas obdobia za ktoré jej funkčný plat patril, vykonávala prácu vo verejnom záujme, pričom dikcia § 55 Zákona o štátnej službe v zmysle svojho odkazu na osobitný právny predpis má na mysli práve výkon práce podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Doplnil, že vzhľadom na takto zistenú skutočnosť týkajúcu sa charakteru pracovného pomeru žalobkyne s novým zamestnávateľom a hypotézu § 55 Zákona o štátnej službe, bola bez právneho významu procesná obrana žalobkyne, že nemá uzatvorený štátnozamestnanecký pomer, v rozhodnom období nevykonávala štátnu službu a ani nebola zamestnaná v služobnom úrade, ktorý by bol služobným úradom podľa zákona o štátnej službe, nakoľko uvedené tvrdenie síce bolo správne, avšak opomína a nereflektuje skutočnosť, že v rámci taxatívne stanovených druhov prác a štátnych služieb, ktoré zakladajú obligatórne zmiernenie povinnosti žalovaného nahradiť žalobkyni funkčný plat jeho znížením o mzdu/plat dosiahnutú v inom pracovnom pomere/štátnej službe, je zakotvený i výkon práce vo verejnom záujme, ktorú prácu žalobkyňa v období spadajúcom do žalovaného obdobia (15.10.2016 až 9.9.2019) zjavne vykonávala.

13. Uplatňujúc § 55 Zákona o štátnej službe, znížil preto funkčný plat žalobkyne z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru za obdobie od 9.9.2016 do 9.9.2019 v celkovej sume 62.062 eur (9/2016 až 12/2016 funkčný plat 1.615,50 eura x 4 mesiace, rok 2017 funkčný plat 1.667,50 eura x 12 mesiacov, rok 2018 funkčný plat 1.729,50 eura x 12 mesiacov a 1/2019 až 8/2019 funkčný plat 1.854,50 eura x 8 mesiacov) o mzdu menovanej z výkonu práce vo verejnom záujme u zamestnávateľa Bratislavský samosprávny kraj, za obdobie od 15.10.2016 do 9.9.2019 v celkovej sume 49.004 eur (od 15.10.2016 do 31.12.2016 mzda 1.300 eur brutto x 2,5 mesiaca = 3.250 eur, od 1.1.2017 do 31.12.2018 mzda 1.360 eur brutto x 24 mesiacov = 32.640 eur a od 1.1.2019 do 9.9.2019 mzda 1.580 eur brutto x 8 mesiacov a 9 dní = 13.114 eur). Z uvedeného dôvodu priznal žalobkyni nárok na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v sume 13.058 eur (62.062 eur mínus 49.004 eur).

14. Vo vzťahu k obdobiu, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, považoval súd prvej inštancie za irelevantnú námietku žalovaného, že za rok 2016 vznikol žalobkyni nárok iba na alikvótnu časť náhrady funkčného platu, t. j. až od

9.9.2016, keď dôvodil, že hoci žalobkyňa započítala do roku 2016 celý mesiac september, nezapočítala pomernú časť mesiaca september do roku 2019, v ktorom jej vznikol nárok na náhradu funkčného platu aj za obdobie 1.9. do 9.9.2019, preto dospel k záveru, že si žalobkyňa uplatnila peňažný nárok iba v rozsahu zákonom stanoveného času 36 mesiacov a navyše v sume jednotlivých funkčných plátov, ktorá je v prospech žalovaného ako zamestnávateľa, pretože v mesiaci september 2016 by dosahovala u žalovaného nižší funkčný plat (1.615,50 eura) ako v mesiaci september 2019 (1.854,50 eura), ktorý mesiac do svojho nároku vôbec nezahrnula.

15. Zároveň konštatoval správnosť žalobkyňou uplatnenej výšky úrokov z omeškania v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorá je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (0,00 %) platná k 11. dňu každého kalendárneho mesiaca počas obdobia od 11.8.2017 do 11.9.2019, ktorý deň predstavoval prvý deň omeškania s vyplácaním jednotlivých funkčných plátov žalobkyne, splatných vždy pozadu k 10. dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Doplnil, že vzhľadom na uplatnenie § 55 Zákona o štátnej službe však nepriznal žalobkyňi úroky z omeškania z ňou požadovanej výšky jednotlivých omeškaných a nepremiľčaných funkčných plátov, ale ich výška zodpovedá rozdielu medzi výškou funkčného platu žalobkyne v príslušných rokoch žalovaného obdobia a výškou mzdy žalobkyne u nového zamestnávateľa (1.667,50 eura mínus 1.360 eur = 307,50 eura, 1.729,50 eura mínus 1.360 eur = 369,50 eura, 1.854,50 eura mínus 1.580 eur = 274,50 eura).

16. Na uvedenom základe za použitia § 55, § 83 ods. 1 písm. c), § 84 ods. 1 písm. a) bod 1, § 113 ods. 1, § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom od 1.1.2016 do 31.12.2016, § 79 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce, § 517 ods. 2 Zákonníka práce a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu spolu s úrokom z omeškania je právne dôvodný, riadne preukázaný a uplatnený v správnej výške, avšak uplatnením § 55 Zákona o štátnej službe znížil uplatnený peňažný nárok žalobkyne o jej mzdu z výkonu práce vo verejnom záujme u iného zamestnávateľa počas žalovaného obdobia, a preto žalovanému uložil peňažnú povinnosť tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku s tým, že zákonnú trojdňovú patričnú lehotu (lehotu na plnenie) na návrh žalovaného, s ktorým žalobkyňa súhlasila, predĺžil a poskytol žalovanému tridsaťdňovú lehotu na splnenie svojej povinnosti.

17. O trovách konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C. s. p., nakoľko v prvoinštančnom konaní každá zo strán dosiahla čiastočný procesný úspech. Medzitýmny rozsudkom vyhovel žalobe žalobkyne v základnom určovacom nároku, keď určil, že skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru je neplatné, preto žalobkyňa mala 100%-ný procesný úspech v prvom nároku, od ktorého závisela opodstatnenosť druhého procesného nároku na peňažné plnenie, v ktorom bola žalobkyňa úspešná v sume 13.058 eur zo žalovanej sumy (istiny) 62.062 eur, to znamená jej percentuálny úspech predstavuje 21 %, ktorému zodpovedá úspech žalovaného v rozsahu 79 %. Celkový procesný úspech žalovaného v časti peňažného nároku žalobkyne tak predstavuje 58 % (79 % mínus 21 %). S prihliadnutím na úspešnosť strán z komplexného hľadiska oboch procesných nárokov, úspešnejšou stranou v konaní bola žalobkyňa, a preto vychádzajúc z rozdielu medzi jej plným úspechom v určovacom nároku a úspechom žalovaného v časti mzdových nárokov (100 % mínus 58 %), priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 42 %. Dodal, že žalobkyňa zaznamenala plný procesný úspech v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16CoPr/9/2019, v ktorom nebolo rozhodnuté o trovách odvolacieho konania, preto súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ktorým rozhodol o zvyšnom subsidiárnom peňažnom nároku žalobkyne, priznal žalobkyňi i nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Dopĺňacím rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-223, zo dňa 31.8.2021, súd prvej inštancie doplnil uvedený rozsudok tak, že žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania zamietol (výrok IV.)

19. Pokiaľ ide o stručný obsah dopĺňacieho rozsudku (§ 393 ods. 2 C. s. p.) súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu funkčného platu v sume 13.058 eur spolu s príslušenstvom prislúchajúcim k tejto sume. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom konania bolo zaplatenie peňažnej pohľadávky (náhrady funkčného platu) v celkovej sume 62.062 eur spolu s príslušenstvom a uvedeným rozsudkom nevyhovel nároku žalobkyne v celom rozsahu, nerozhodol teda o celom predmete konania a preto bolo potrebné žalobu v prevyšujúcej časti peňažného nároku zamietnuť. Z uvedeného dôvodu, reflektujúc absenciu zamietavého výroku

rozsudku pred nadobudnutím jeho právoplatnosti, postupom podľa § 225 ods. 1, ods. 2 C. s. p. aj bez návrhu procesnej strany doplnil rozsudok č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021 o v poradí štvrtý výrok, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania zamietol.

20. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a náhradu funkčného platu nad 12 mesiacov nepriznať alebo primerane znížiť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Primárne namietal priznanie náhrady funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov, keď mal za to, že výška náhrady funkčného platu za 12 mesiacov je dostatočne vysoká a je v súlade so satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou náhrady funkčného platu a preto žiadal, aby súd náhradu funkčného platu nad 12 mesiacov žalobkyni nepriznal, prípadne primerane znížil.

22. Bol tiež názoru, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobkyni priznal náhradu funkčného platu spolu s úrokom z omeškania. Argumentoval, že Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania a preto je potrebné skúmať, či je možné použiť úpravu Občianskeho zákonníka, pričom Zákonník práce zakotvuje v § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Z uvedeného mal za zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Bol preto názoru, že žalobkyni boli priznané úroky z omeškania v rozpore so zákonom a ich priznanie je v rozpore s dobrými mravmi, keď na podporu svojej argumentácie poukázal na zhodné úvahy súdu v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/133/2013, zo dňa 21.10.2014. S poukazom na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11Cpr/7/2013, zo dňa 10.10.2016 a sp. zn. 6Cpr/4/2012, zo dňa 7.12.2018 dôvodil, že právo na náhradu funkčného platu nemá povahu opakujúcej sa dávky a priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu. Do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady funkčného platu (mzdy) nie je možné jednoznačne určiť, či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne, alebo budú dané dôvody na nepriznanie tejto náhrady a teda nie je možné určiť, že zamestnávateľ sa už skôr dostal do omeškania. Mal tiež za to, že je absolútne neprimerané priznanie úroku z omeškania, keď priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká a je tak v súlade so satisfakčnou funkciou (pre zamestnanca, ktorého pracovný pomer bol skončený neplatne), so sankčnou funkciou (vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý nepostupoval pri skončení pracovného pomeru v súlade so zákonnou úpravou) a sociálnou funkciou, ktorú má plniť náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru.

23. Doplnil, že aj v prípade, ak by bolo priznanie úroku z omeškania dôvodné (čo v plnom rozsahu neuznal), nemohli by byť priznané úroky z omeškania z hrubej mzdy, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Mzda, priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následnej odvodovej povinnosti (mzda brutto). Zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda „očistená“ od takýchto povinných platieb, t. j. mzda netto. Bol názoru, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada funkčného platu s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces. V prípade neuznania jeho argumentácie požiadal o nepriznanie úrokov z omeškania z dôvodu, že výška priznanej náhrady mzdy je dostatočne vysoká a je tak v súlade so satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou náhrady mzdy v danom prípade. Zdôraznil, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 19.10.2016 domáhala náhrady funkčného platu. Až podaním zo dňa 11.8.2020 požadovala aj úroky z omeškania, preto v podaní zo dňa 14.4.2021 vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby rozšírením pôvodne uplatneného práva o úrok z omeškania z náhrady funkčného platu až uznesením na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 20.5.2021, pričom vznesenú námietku premlčania posúdil ako nedôvodnú. Žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania voči úrokom z omeškania, pričom poukázal na § 142 ods. 1, ods. 2 C. s. p. ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.9.2010, sp. zn. 6Cdo/99/2010 k otázke zmeny žaloby. Do pozornosti dal aj § 234 ods. 1 C. s. p. a uznesenie

Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.2.2012, sp. zn. 4Cdo/144/2011 o náležitostiach návrhu na začatie konania. K otázkam zmeny žaloby tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2008, sp. zn. 1M Obdo/V 19/2007 (R 33/2010) a zo dňa 24.5.2016, sp. zn. 4Cdo/373/2015, ako aj na dôvodovú správu k § 139 C. s. p. Argumentoval, že súd je viazaný žalobným návrhom a nemôže rozhodovať o inom nároku po kvantitatívnej ani kvalitatívnej stránke než aký je uvedený v žalobe, za splnenia podmienky (ne)pripustenia jej zmeny, k čomu poukázal na zhodný právny názor uvedený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.6.2010, sp. zn. 1Cdo/70/2010.

24. Proti rozsudku v časti, v ktorej nebolo vyhovené podanej žalobe, t. j. v časti 49.004 eur spolu príslušenstvom podala odvolanie žalobkyňa a žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť alebo žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Namietala záver súdu prvej inštancie o nutnosti aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe z dôvodu zisteného charakteru jej pracovného pomeru s novým zamestnávateľom ako výkonu práce vo verejnom záujme a hypotézu uvedeného zákonného ustanovenia (odseky 27 a 28 rozsudku). Argumentovala, že v danej veci nie sú splnené podmienky stanovené v hypotéze tejto právnej normy. Dodala, že aplikácia citovaného ustanovenia navyše nie je v súlade so zmyslom a účelom právnej úpravy, ktorá dopadá na skutkový stav v prejednávanej veci a že súd prvej inštancie nesprávnym výkladom hypotézy uvedenej právnej normy založil vadu nesprávneho právneho posúdenia správne zisteného skutkového stavu veci. Dôvodila, že § 55 Zákona o štátnej službe sa aplikuje (hypotéza právnej normy) v prípade, ak dotknutý štátny zamestnanec, ktorý napáda platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru: (i) vykonával štátnu službu, alebo prácu vo verejnom záujme (podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme), alebo závislú prácu, (ii) počas doby za ktorú je služobný úrad povinný poskytnúť mu funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a (iii) pre zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom podľa tohto zákona, pričom všetky vyššie uvedené podmienky musia byť splnené súčasne, k čomu poukázala aj na dôvodovú správu k uvedenému zákonnému ustanoveniu. V prejednávanej veci pritom bolo zrejmé, že vykonávala prácu vo verejnom záujme pre Bratislavský samosprávny kraj, ktorý však nie je služobným úradom v zmysle § 9 Zákona o štátnej službe, ani orgánom štátnej správy. Následne poukázala na skutočnosť, že nesprávna aplikácia § 55 Zákona o štátnej službe viedla k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, ktoré sa následne premietlo aj do nesprávnosti rozhodnutia o náhrade trov konania.

26. Žalovaný sa vyjadrení k odvolaniu žalobkyne nestotožnil s názorom žalobkyne na nemožnosť aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe. Tak ako žalobkyňa, aj on upriamil pozornosť na dôvodovú správu k predmetnému ustanoveniu, podľa ktorej „Takáto úprava vychádza z myšlienky, že štátny zamestnanec síce na jednej strane prišiel o prácu, ktorú vykonával pre štát (služobný úrad), na druhej strane mu však štát (služobný úrad) opätovne poskytol inú prácu...“, avšak poukázal aj na stanovisko generálneho advokáta Geelhoeda zo dňa 14.3.2002, A. G. Lawrence a ďalší proti Regent Office Care Ltd, Commercial Catering Group a Mitie Secure Services Ltd, C-320/00, Recueil (2002), s. I-07325, ktorý v bode 54 uviedol, že: „... priamy účinok čl. 141 Zmluvy o ES sa vzťahuje na zamestnanca pracujúceho pre rovnakú osobu či skupinu právnických osôb, alebo pre orgány verejnej správy pôsobiace v rámci spoločnej kontroly, ako aj na prípady, v ktorých pre účely klasifikácie práce a ich odmeňovanie platia záväzné kolektívne zmluvy alebo zákonné nariadenie. Vo všetkých týchto prípadoch podmienky výkonu zamestnania môžu byť odvodené od spoločného zdroja.“. Taktiež dal do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, C-43/75, Defrenne vs. Sabena, podľa ktorého: „...Zásada rovnakej odmeny obsiahnutej v čl. 119 (dnes čl. 141 ZEÚ) sa možno odvolávať pred vnútroštátnymi súdmi a tieto súdy majú povinnosť poskytovať ochranu právam, ktoré tieto ustanovenia priznávajú ... odmenu za rovnakú prácu, ktorá je vykonávaná v rovnakom podniku alebo útve, či už verejnom alebo súkromnom.“. Poukázal na definíciu rozpočtovej organizácie podľa § 21 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a tiež na skutočnosť, že v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov samosprávny kraj financuje svoje potreby predovšetkým z vlastných príjmov, dotácií zo štátneho rozpočtu a z ďalších zdrojov. Uviedol tiež, že v služobnej zmluve žalobkyne zo dňa 22.12.2015 je uvedený odbor štátnej služby: 1.03 Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev a v pracovnej zmluve žalobkyne zo dňa 6.10.2016 je uvedené: oddelenie zahraničných vzťahov, protokolu a európskych záležitostí. Na základe uvedeného dôvodil, že žalobkyňa bola zamestnankyňou Ministerstva vnútra SR a neskôr zamestnankyňou Bratislavského

samosprávneho kraja a teda bola odmeňovaná z jedného zdroja (štátu), kedy je potrebné prihliadať aj na európsku judikatúru, ktorá pojednáva o koncepcii odmeňovania z jedného zdroja, ktorá je aplikovateľná bez ohľadu na súkromnoprávny či verejnoprávny subjekt a v plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodneným napadnutým rozhodnutím k aplikácii § 55 Zákona o štátnej službe.

27. Žalobkyňa v odvolacej replike odmietla argumentáciu žalovaného o aplikácii „koncepcie rovnakého zdroja“ a zásady rovnakého zaobchádzania ako nedôvodnú a neaplikovateľnú na zistený skutkový stav. Zotrvala na argumentácii, že v prejednávanej veci nemožno na zistený skutkový stav použiť § 55 Zákona o štátnej službe z dôvodu nenaplnenia podmienok stanovených v hypotéze tejto právnej normy. Dodala, že štát (SR) jej neposkytuje inú prácu ani žiadnu mzdu alebo iné plnenie za výkon závislej práce. Uplatnený nárok nemožno považovať ani za diskriminačný, nakoľko sa jedná o zákonný nárok a v zmysle povahy uplatneného nároku nie je možné aplikovať zásadu rovnakého zaobchádzania. Zákon o štátnej službe modifikuje uplatnený zákonný nárok a to práve spôsobom uvedeným v § 55, s ktorého aplikáciou na prejednanú vec sa však nestotožnila; uvedená modifikácia ale nemá dôvod diskriminačný, ale ekonomický, keď štát opätovne poskytuje inú prácu. Dôvodila, že uplatnený nárok nemôže byť diskriminačný aj z dôvodu, že v rozhodnom čase mala dva pracovné úväzky a to k Bratislavskému samosprávnemu kraju aj k žalovanému, keďže jej štátnozamestnanecký pomer bol skončený neplatne a teda trval až do jeho riadneho skončenia výpoveďou. Bola názoru, že v danom prípade pre aplikovanie zásady rovnakého odmeňovania je potrebné posudzovať mzdu/plat porovnateľného zamestnanca, teda zamestnanca vykonávajúceho porovnateľnú prácu, v porovnateľných pracovných podmienkach, s porovnateľným výkonom, ale pri dvoch pracovných úväzkoch. Poznamenala, že skutočnosť, že pre žalobcu žiadnu prácu nevykonávala je irelevantná, keď to, že žalovaný s ňou neplatne skončil štátnozamestnanecký pomer a následne jej bez právneho dôvodu neprideloval prácu, čím porušil svoju zákonnú povinnosť, jej nemôže byť pripísané na ujmu. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/100/2016 a 6Cdo/157/2010 dodala, že je tomu tak z dôvodu, že „tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti“.

28. Zdôraznila, že aplikovanie § 21 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z. z o rozpočtových pravidlách verejnej správy nie je dôvodné, nakoľko Bratislavský samosprávny kraj nie je rozpočtovou a ani príspevkovou organizáciou. Taktiež ako nedôvodnú odmietla argumentáciu žalovaného o aplikácii § 9 ods. 2 zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov, keďže Bratislavský samosprávny kraj je samostatnou právnickou osobou a skutočnosť, že môže poberať dotácie zo štátneho rozpočtu nie je v danej veci relevantná z dôvodu, že § 55 Zákona o štátnej službe pre zníženie funkčného platu pri neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru vyžaduje opätovný výkon práce priamo k služobnému úradu, teda nepostačuje skutočnosť, že zamestnávateľ má hypotetický príjem od štátu.

29. Žalovaný sa v odvolacej duplike nestotožnil s názorom žalobkyne o nemožnosti aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe a v plnom rozsahu zotrval na svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne

30. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že nie je zrejmé, aké nesprávne skutkové zistenia žalovaný namietal, keďže tieto v podanom odvolaní žiadnym spôsobom neuviedol. Poukázala na to, že žalovaný má kontradiktórnym spore povinnosť tvrdiť pre neho rozhodné skutočnosti a tie následne aj preukázať, avšak v podanom odvolaní len neurčito poukázal na nesprávne skutkové zistenia bez toho, aby ich čo i len označil, preto bola názoru, že je vylúčené vykonať meritórny prieskum napadnutého rozhodnutia bez vymedzenia jeho hraníc a tak nahradiť povinnosť odvolateľa riadne označiť odvolacie dôvody. K žalovaným namietanému nesprávne právne posúdeniu náhrady mzdy nad 12 mesiacov uviedla, že zrejme poukazoval na nesprávne právne posúdenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s § 120 Zákona o štátnej službe, avšak opätovne neuviedol dôvody, prečo by nemala byť priznaná náhrada mzdy nad 12 mesiacov, teda v konaní len navrhol aplikáciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ale žiadne rozhodné skutočnosti netvrdil ani nepreukázal, nesie teda procesnú zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena, ku ktorému poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/100/2016 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/784/2005, uverejnený pod č. 111 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006.

31. Dala do pozornosti, že konštantná judikatúra vytvorila pravidlá, pri naplnení ktorých je možné pri neplatnom skončení pracovného/štátnozamestnaneckého pomeru náhradu mzdy/platu presahujúcu 12 mesiacov nepriznať, alebo ju primerane znížiť a poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/100/2016 a sp. zn. 6Cdo/157/2010. Dodala, že v rovnakom význame dotvorila podmienky nepriznania, resp. zníženie náhrady mzdy/platu ako výnimočného postupu aj judikatúra Najvyššieho súdu ČR, k čomu poukázala na uznesenie sp. zn. 21Cdo/1064/2010, ako aj rozsudky sp. zn. 21Cdo/4124/2014 a sp. zn. 21Cdo/1511/2011, avšak žalovaný žiadnu z takto ustálených rozhodných skutočností ani len netvrdil a tieto logicky ďalej ani nedokazoval. Zdôraznila, že priestor na zníženie náhrady funkčného platu, resp. jeho nepriznanie za obdobie presahujúcej 12 mesiacov je daný len vtedy, ak by vykonávala po neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru prácu za podmienok rovnocenných alebo výhodnejších, ale v konaní preukázala, že jej pracovný pomer s novým zamestnávateľom bol dohodnutý na dobu určitú a dohodnutá mzda bola nižšia ako plat dosahovaný u žalovaného, teda šlo o pracovný pomer kde pracovné podmienky vrátane mzdových podmienok boli horšie ako u žalovaného. Mala teda za zrejmé, že sama zo svojej vôle neskončila dohodnutý štátnozamestnanecký pomer so žalovaným a následne by sama od seba nevykonávala prácu pre nového zamestnávateľa, nakoľko dohodnuté pracovné podmienky boli horšie ako u žalovaného. Uzavrela, že nepriznanie, resp. zníženie náhrady funkčného platu znamená priznanie prospechu žalovanému z jeho protiprávneho konania, čo je v rozpore s vyššie citovanou judikatúrou.

32. K žalovaným namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu spočívajúcemu v priznaní úrokov z omeškania uviedla, že úrok z omeškania si uplatnila v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.5.2012, sp. zn. 2Cdo/76/2011, pričom obdobne poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2019, sp. zn. 8Cdo/69/2018 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017, pričom poznamenala, že úrok z omeškania sa priznáva z celého omeškaného peňažného dlhu, keď nakoniec aj sama je v omeškaní s platením odvodov za nevyplatený funkčný plat. K žalobcom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu uplatnenej námietky premlčania dodala, že návrhom na zmenu žaloby zo dňa 11.8.2020 si uplatnila úrok z omeškania, ale len v časti ešte nepremlčaných čiastkových nárokov na náhradu funkčného platu. Mala za to, že na účely uplatnenia nároku pred uplynutím premlčacej doby nie je rozhodné rozhodnutie o zmene žaloby, ale moment uplatnenia nároku na súde (§ 100 Občianskeho zákonníka). Doplnila, že dňa 27.8.2021 podala odvolanie proti zamietavej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol následne dopĺňacím rozsudkom zo dňa 31.8.2021 doplnený o štvrtý výrok, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania žalobu zamietol. Mala za to, že dopĺňací rozsudok a rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý je doplnený, tvoria spolu jedno procesné rozhodnutie, čo vyplýva aj z logického a jazykového výkladu inštitútu dopĺňacieho rozsudku, kedy procesný význam dopĺňacieho rozsudku vo vzťahu k podanému odvolaniu je ten, že lehota na podanie odvolania proti výroku v dopĺňacom rozsudku sa končí až uplynutím 15. dňa po doručení dopĺňacieho rozsudku pre stranu oprávnenú podať odvolanie. Bola preto názoru, že odvolanie podané pred doručením dopĺňacieho rozsudku nie je odvolaním predčasným, nakoľko pre rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenie rozhodnutia, keď iný výklad by viedol len k formálnemu výkonu práva na spravodlivý proces.

33. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 378, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolania žalobkyne a žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a contrario, keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť [§ 386 písm. b) C. s. p.]; súčasne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vyhovujúceho výroku ako správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2024 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

34. Podľa § 355 ods. 1 C. s. p. proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

35. Podľa § 357 písm. m) C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania,

36. Podľa § 358 C. s. p. odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

37. Podľa § 386 písm. b) C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

38. Žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáhala určenia, že ku skončeniu štátno-zamestnaneckého pomeru so žalovaným ku dňu 31.8.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá a domáhala sa aj náhrady funkčného platu s príslušenstvom. Medzitýmnym rozsudkom č. k. 14Cpr/15/2016-102, zo dňa 12.9.2019, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 16CoPr/9/2019-170, zo dňa 24.11.2020, nadobudol právoplatnosť dňa 16.2.2021 bolo určené, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015 ku dňu 31.8.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá. Predmetom konania teda zostal žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu funkčného platu, ktorý si uplatnila vo výške 62.062 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z náhrady funkčného platu za mesiace júl 2017 až august 2018.

39. Odvolací súd konštatuje, že zo zápisnice o pojednávaní dňa 13.7.2021 vyplynulo, že súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v časti vyhovel (o zaplatenie 13.058 eur s príslušenstvom - výrok I.) a rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania (výrok II.) a o náhrade trov odvolacieho konania (proti medzitýmnmu rozsudku č. k. 14Cpr/15/2016-102, zo dňa 12.9.2019 - výrok III.), čomu zodpovedá aj písomné vyhotovenie rozsudku (č. l. 217-225 spisu). Rozsudok bol doručený žalobkyni dňa 23.8.2021 (č. l. 237 spisu) a žalovanému dňa 9.8.2021, spolu s oznámením o dátume verejného vyhlásenia dopĺňajúceho rozsudku určeného na deň 31.8.2021. Proti doručenému rozsudku podal dňa 19.8.2021 odvolanie žalovaný a dňa 27.8.2021 podala odvolanie aj žalobkyňa, ktorá uviedla, že podáva odvolanie proti výroku I. a výroku II. napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie nevyhovel podanej žalobe, t. j. v časti 49.004 eur spolu s príslušenstvom. Dňa 31.8.2021 súd prvej inštancie vyhlásil dopĺňací rozsudok, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti nároku na náhradu funkčného platu a úroku z omeškania zamietol (výrok IV.). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa podala odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku.

40. Je potrebné uviesť, že rozsudkom sa má rozhodnúť o celom predmete konania. V prípade, ak nastane situácia, že súd opomenie rozhodnúť o niektorej časti predmetu konania, je možné tento stav napraviť len spôsobom ustanoveným zákonom a to doplnením pôvodného rozsudku v zmysle § 225 C. s. p. Odvolací súd nemôže preskúmavať výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý ešte nebol vyhlásený, aj keď jeho dôvody boli uverejnené. Zároveň platí, že právo podať odvolanie náleží len tej strane konania, ktorej bola rozhodnutím (jeho výrokom) spôsobená ujma na právach. Pokiaľ strana konania nebola dotknutá na svojich právach (aj keď voči takémuto rozhodnutiu zákon odvolanie pripúšťa), odvolanie sa považuje za odvolanie podané neoprávnenou osobou.

41. Pri posúdení odvolania podaného žalobkyňou odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nakoľko žalobkyňa podala odvolanie, ktoré smerovalo len proti dôvodom pôvodného rozhodnutia (ohl'adom časti konania, o ktorej súd prvej inštancie nerozhodol), takéto odvolanie nie je prípustné. Keďže žalobkyňa podala odvolanie voči výroku rozhodnutia, ktorým sa jej žalobe vyhovel (hoci len čiastočne), nemožno konštatovať, že by takýmto vyhovujúcim výrokom bola žalobkyni spôsobená ujma na jej právach, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa podala odvolanie ako neoprávnená osoba, čo nevyhnutne rezultuje do záveru o odmietnutí odvolania (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 5.2.2014, sp. zn. 7Cdo/62/2013).

42. V tejto súvislosti neobstojí argumentácia žalobkyne, že podané odvolanie nie je predčasné, keďže rozsudok a dopĺňací rozsudok tvoria jeden celok a jediný význam dopĺňacieho rozsudku je len v posunutí lehoty na podanie odvolania proti výroku v dopĺňacom rozsudku. Podmienkou prípustnosti odvolania je, aby bolo podané po vyhlásení rozhodnutia voči výroku ktorého smeruje; v prejednávanej veci však žalobkyňa podala odvolanie obsahom ktorého boli námietky smerujúce proti nevyhoveniu žalobe v plnom rozsahu ešte pred vyhlásením dopĺňacieho rozsudku, ktorým bol nárok uplatnený žalobkyňou v prevyšujúcej časti zamietnutý.

43. Na uvedenom základe, po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností odvolací súd odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 14Cpr/15/2016-217, zo dňa 13.7.2021, odmietol ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) C. s. p.

44. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom v čase predmetnej výpovede, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

45. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom v čase predmetnej výpovede, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

46. K odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza, že hoci žalovaný uviedol, že podáva odvolanie voči celému pôvodnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, t. j. voči celému vyhovujúcemu výroku ako aj voči súvisiacim výrokom o trovách konania, z dôvodu, že podľa obsahu odvolania namietal priznanie úrokov z omeškania ako takých, ale dôvodnosť priznania náhrady funkčného platu žalobkyni len za čas presahujúci 12 mesiacov, odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie len v odvolaní takto napadnutom rozsahu.

47. Nakoľko súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu funkčného platu za obdobie od 9.9.2016 do 9.9.2019 vo výške 13.058 eur, predstavujúcej náhradu funkčného platu žalobkyne u žalovaného za predmetné obdobie krátenú o mzdu žalobkyne z výkonu práce vo verejnom záujme u zamestnávateľa Bratislavský samosprávny kraj v danom období, keď nárok za 12 mesiacov (t. j. od 9.9.2016 do 9.9.2017) z uvedenej priznanej sumy pozostáva z náhrady funkčného platu u žalovaného (za obdobie 09/2016-12/2016 funkčný plat 1.615,50 x 4 mesiace = 6.462, za obdobie od 1.1. do 9.9.2017 funkčný plat 1.667,50 x 8 mesiacov x 9 dní = 13.340 + 500,25; spolu vo výške 20.302,25) zníženej o predmetnú mzdu žalobkyne (za obdobie 15.10.2016 až 12/2016 mzda 1.300 x 2,5 mesiaca = 3.250, za obdobie od 1.1. do 9.9.2017 mzda 1.360 x 8 mesiacov x 9 dní = 10.880 + 408; spolu teda vo výške 14.538), čo predstavuje sumu 5.764,25 eura (20.302,25 - 14.538); priznaný nárok prevyšujúci 12 mesiacov napadnutý odvolaním žalovaného preto predstavuje sumu 7.293,75 eura (13.058 - 5.764,25).

48. Na základe odvolania žalovaného bolo teda rozhodujúcou otázkou posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru o dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu funkčného platu v dôsledku neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov, ktorý súd prvej inštancie priznal žalobkyni v maximálnom rozsahu 24 mesiacov, t. j. celkovo žalobkyni priznal náhradu funkčného platu za 36 mesiacov. Zo spisového materiálu pritom vyplynulo, že oznámenie žalobkyne, že trvá na ďalšom zamestnaní bolo žalovanému doručené dňa 9.9.2016 a pracovný pomer strán platne skončil dňom 31.3.2021.

49. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce požiadal v konaní pred súdom prvej inštancie o nepriznanie, resp. moderovanie žalobkyňou uplatneného nároku za čas presahujúci 12 mesiacov, avšak okrem argumentácie založenej na nutnosti zníženia uvedeného nároku žalobkyne v dôsledku aplikácie § 55 Zákona o štátnej službe na základe pracovného pomeru, ktorý vykonávala žalobkyňa u iného zamestnávateľa (Bratislavský samosprávny kraj) od 15.10.2016, ktorej súd prvej inštancie aj vyhovel, žiadne iné dôvody k žiadosti o nepriznanie, resp. krátenie žalobkyňou uplatnenej náhrady funkčného platu za obdobie nad 12 mesiacov neuviedol.

50. S ohľadom na uvedené, argumentácia žalovaného uvedená v odvolaní, kde namietal, že výška náhrady funkčného platu za 12 mesiacov je dostatočne vysoká a v súlade so satisfakčnou, sankčnou a sociálnou funkciou náhrady funkčného platu, predstavuje v konaní neprípustnú novotu v zmysle § 366 C. s. p., nakoľko žalovaný nijako neodôvodnil, prečo uvedenú argumentáciu nemohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd poznamenáva, že aj v prípade ak by nešlo o novotu, predmetná námietka by nebola dôvodná a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nijako bližšie

skutkovo nevymedzil konkrétne okolnosti, ktoré by mali zakladať posúdenie naplnenia predmetných funkcií náhrady funkčného platu.

51. Žalovaný taktiež namietal priznanie úrokov z omeškania k žalobkyňou uplatnenému nároku, keď tvrdil, že ich priznanie nemá oporu v zákone a že výška priznanej náhrady funkčného platu samotného je dostatočne vysoká a je tak v súlade so sankčnou aj satisfakčnou funkciou, namietal tiež priznanie úrokov z omeškania z hrubej mzdy a aj ich premlčanie. Súd prvej inštancie sa s argumentáciou žalovaného k uvedeným námietkam podrobne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (odseky 22 až 26) vysporiadal, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s predmetným odôvodnením a v podrobnostiach naň odkazuje.

52. Na doplnenie argumentácie súdu prvej inštancie odvolací súd dáva do pozornosti, že námietku nemožnosti aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o úrokoch z omeškania vzhľadom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce posudzoval Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 4.7.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, na ktorý správne poukázal aj súd prvej inštancie, kedy Ústavný súd SR dospel k záveru, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo.

53. Vo vzťahu k žalovaným uplatnenej námietke premlčania uplatneného úroku z omeškania odvolací súd dodáva, že pre posúdenie počiatku premlčacej doby je rozhodujúce, kedy bolo súdu prvej inštancie doručené podanie v ktorom žalobkyňa žiadala o rozšírenie petitu o úroky z omeškania a nie kedy súd prvej inštancie o danom návrhu na rozšírenie petitu rozhodol. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o tom, že nárok na úroky z omeškania si žalobkyňa uplatnila v premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka.

54. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného, že priznanie úrokov z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný nevymedzil žiadne skutkové okolnosti, ktoré by mali takýto rozpor založiť a žiadne takéto ani zo spisového materiálu nevyplynuli.

55. Pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

56. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutých súvisiacich výrokoch o trovách, keďže pre rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, kedy už bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie o celej žalobe. Odvolací súd dospel k záveru, že ani odvolanie žalovaného, ani odvolanie žalobkyne prípustné v časti rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania, neboli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, pričom v plnom rozsahu akceptoval odôvodnenie súdu prvej inštancie k rozhodnutiu o trovách konania.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobkyňa ani žalovaný neboli v odvolacom konaní úspešní.

58. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).